

П Ъ Й!

Пѣй, любима птичко, ти,
пѣй за моя роденъ край,
гдето розата цѣвти,
где е истинскиятъ рай!

Пѣй, възпѣвай Мусала,
горда Стара-планина
и на лекитѣ крила
понеси се въ далнина.

Тамъ, на югъ Егей свѣти,
царственитѣ му вълни
ти възпѣвай и лети
въ тия бодри, ясни дни.

А при Охридъ спри, запѣй,
о, тамъ нѣма робски дни,
ти за щастието пѣй
и за свѣтли бжднини!

Пѣй, любима птичко, ти,
пѣй, възпѣвай тоя рай,
мойта обичъ тукъ цѣвти,
тукъ е моя роденъ край!

Симеонъ Мариновъ

ЗВЪНЧЕТО БИЕ

Отъ гори и ниви
сбираме се ние —
бързаме къмъ село,
че звънчето бие.

Стаята е свѣтла,
чиста и засмѣна,
а пъкъ ние идемъ
въ спретната премѣна.

Пѣсенъта ни ясна
утрото оглася —
по страната наша
бодро се разнася.

Отъ гори и ниви
сбираме се ние —
идемъ да се учимъ,
че звънчето бие.

Георги Владимировъ